

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem [REDACTED] ve věci

žalobkyně: [REDACTED], nar. [REDACTED]

bytem

proti

žalovanému: Ministerstvo práce a sociálních věcí

se

sídlem

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 2. 2019, č.j. MPSV-2019/39182-911

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 2. 2019, č.j. MPSV-2019/39182-911 (dále jen „**napadené rozhodnutí**“), kterým žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Úřadu práce České republiky – Krajské pobočky pro hlavní město Prahu (dále jen jako „**správní orgán I. stupně**“) ze 2. 1. 2019, č.j. 1131/19/AB (dále též jako „**prvostupňové rozhodnutí**“), kterým bylo

rozhodnuto o nepřiznání dávky pomoci v hmotné nouzi – příspěvek na bydlení od 1. 7. 2018.

II. Žalobní body

2. Podle žalobkyně se žalovaný nedostatečně vypořádal s otázkou trvání nájmu pro případ podání žaloby dle § 2290 občanského zákoníku o přezkoumání oprávněnosti výpovědi z nájmu bytu. Žalovaný uvedl, že tuto otázku nemůže posuzovat dle občanského zákoníku, nýbrž dle zákona č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře (dále jen „ZoSSP“). Tento závěr je podle žalobkyně v rozporu s § 2 odst. 1 správního řádu ve spojení s § 24 ZoSSP. ZoSSP neobsahuje speciální úpravu otázky trvání či okamžiku skončení nájmu, ta je obsažena výlučně v občanském zákoníku, žalovaný proto měl danou věc posoudit v souladu s občanským zákoníkem, a nikoli jeho aplikaci odmítnout s odkazem na ZoSSP. Žalobkyně dále uvedla, že se nedomáhá nároku z titulu, že dosud neuplynula lhůta k vyklizení, nýbrž z titulu, že nájem neskončil. Žalovaný uvedl, že s účinností od 1. 1. 2015 došlo ke změně ustanovení § 24 odst. 2 ZoSSP, přičemž platná právní úprava již nezná fikci trvání nájmu po dobu od skončení nájmu do posledního dne lhůty k vyklizení bytu. Tento závěr je podle žalobkyně na její situaci nepřiléhavý, neboť příslušná fikce se vztahovala k období od skončení nájmu do uplynutí lhůty k vyklizení, nelze ji aplikovat na stav, kdy dosud nedošlo ke skončení nájmu, právě z důvodu podání žaloby o přezkoumání oprávněnosti výpovědi z nájmu, o které nebylo dosud pravomocně rozhodnuto. Žalovaný se nevypořádal s absencí výslovné právní úpravy právních účinků podání uvedené žaloby. Je přitom zjevné, že žalovaný dospěl k závěru, že stávající právní úpravu je třeba interpretovat restriktivně tak, že podání žaloby o určení neoprávněnosti výpovědi nemá žádný účinek na zánik nájemního vztahu. Žalovaný však tímto závěrem konstruuje právní úpravu, která zde není. Takový postup je dle žalobkyně porušením zásady zákazu libovůle při výkonu veřejné moci. Z důvodu absence právní úpravy je třeba podle žalobkyně vycházet naopak z toho, že do pravomocného rozhodnutí ve věci přezkoumání oprávněnosti výpovědi z nájmu nájemní vztah trvá. Taktéž nelze před pravomocným skončením řízení v uvedené věci ani přistoupit k vyklizení bytu. Žalobkyně se domnívá, že podání uvedené žaloby založilo takový stav, kdy je nutné na ni pohlížet jako na nájemce bytu, tedy osobu oprávněnou ve věci vzniku nároku na dávku na příspěvek na bydlení dle § 24 odst. 1, odst. 2 ZoSSP. Žalovaný se tak dostatečně nevypořádal se skutkovým stavem, který podle žalobkyně jednoznačně svědčí pro závěr, že ke dni vydání rozhodnutí, zde byly naplněny atributy nájmu, a rozhodnutí tak je nepřezkoumatelné. Žalovaný se opomenul zabývat tím, že byla podána výše uvedená žaloba, dále tím, že majitelka bytu podala žalobu o vyklizení bytu, avšak řízení o ní bylo přerušeno právě z důvodu, že doposud není k dispozici potřebné pravomocné rozhodnutí v uvedeném řízení.
3. Žalovaný se v návaznosti na výše uvedené v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu nevypořádal s odvolacími důvody a nesprávně posuzoval skutkový stav. Z odůvodnění rozhodnutí podle ní plyne, že žalovaný dospěl k závěru o nesplnění podmínek nároku z důvodu, že se užívací právo žalobkyně nachází ve fázi trvání lhůty k vyklizení bytu.

Nájemní vztah podle žalobkyně však dosud neskončil. Žalovaný se zejména opomenul vypořádat s tím, že nájem dosud nemohl skončit, neboť (i) byla podána žaloba o přezkoumání platnosti výpovědi z nájmu bytu, která dosud neskončila, (ii) majitelkou bytu byla podána žaloba o vyklizení bytu, řízení o žalobě bylo přerušeno, a to právě z důvodu, že dosud nebylo skončeno řízení o určení neplatnosti výpovědi z nájmu bytu, (iii) v rozhodném období (ode dne 1. 7. 2018) žalobkyni vzniká povinnost platit nájemné jako atribut nájemního vztahu a toto nájemné žalobkyně řádně platí.

III. Vyjádření žalovaného

4. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že žalobkyně nesplňuje podmínky požadované ZoSSP, neboť není vlastníkem ani nájemcem bytu, na který žádá příspěvek. Majitelka bytu uvedla, že nájem skončil ke dni 1. 4. 2015. Žalobkyně naopak nepředložila žádný doklad, který by dokládal existenci vlastnického vztahu nebo nájemní smlouvy.

IV. Replika žalobkyně

5. Žalobkyně v replice ze dne 3. 7. 2019 opětovně uvedla argumenty shodné s žalobou. Poukázala na to, že se nedomáhala, aby žalovaný posuzoval oprávněnost její výpovědi z nájmu, neboť tu může posoudit jedině soud. Žalovaný je však podle zásady legality povinen posuzovat existenci nájemního vztahu za použití jiných právních předpisů, zde konkrétně měl být zohledněn § 2290 občanského zákoníku, přičemž žalovaný se měl touto otázkou zabývat v rámci hodnocení podkladů pro rozhodnutí. Žalobkyně má dále za to, že ve správním řízení řádně prokázala, že probíhá soudní řízení o oprávněnosti výpovědi z nájmu bytu.

V. Obsah správního spisu

6. Ze správního spisu soud zjistil následující skutečnosti podstatné z hlediska předmětu řízení.
7. Žalobkyně požádala žádostí ze dne 15. 8. 2018 o příspěvek na bydlení od 1. 7. 2018, který si nárokovala z titulu nájemního vztahu. Správní orgán I. stupně prvostupňovým rozhodnutím rozhodl tak, že žalobkyni nepřiznal dávku pomoci v hmotné nouzi – příspěvek na bydlení od 1. 7. 2018. Proti uvedenému rozhodnutí se žalobkyně odvolala, když v odvolání uvedla, že (i) nájemní smlouvu má již od OPBH na dobu neurčitou, (ii) doklad o výši nákladů za 2 čtvrtletí 2018 řádně doložila, (iii) evidenční list nebylo lze doložit z důvodu jeho neexistence, (iv) doklad o vyplacení přeplatku na služby nelze doložit, neboť byl dodatečně vyplacen až v červenci se zpětnou platností za předchozí léta.
8. Žalobou napadenými rozhodnutími žalovaný odvolání zamítl a prvoinstanční rozhodnutí potvrdil s tím, že žalobkyně užívá předmětný byt bez právního titulu a nesplňuje tak podmínku být vlastníkem anebo nájemcem bytu. Součástí správního spisu je rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 7 ze dne 4. 9. 2018, č.j. 30 C 43/2015-42, jímž byla žalobkyni uložena povinnost předmětný byt na adrese

██████████, Praha 7, vyklidit, neboť od 1. 4. 2015 užívá tento byt bez právního důvodu, když řízení o určení neplatnosti výpovědi nájmu bytu pravomocně skončilo dne 5. 3. 2018 zamítnutím žaloby.

9. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

10. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud ve věci rozhodl na návrh žalobkyně při jednání, žalovaná se z nařízeného jednání řádně omluvila. Soud zamítl návrh na provedení důkazu spisy zdejšího soudu 4 Ad 7/2016, 4 Ad 16/2017 a 2 Ad 9/2018, neboť neobsahují skutečnosti rozhodné pro posouzení věci. Soud při jednání doplnil dokazování rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 7 ze dne 4. 9. 2018, č.j. 30 C 43/2015-42, a rozsudkem zdejšího soudu ze dne ze dne 6. 3. 2019, č.j. 28 Co 12/2019-77.
11. Podle ust. § 24 odst. 1 zákona o ZoSSP nárok na příspěvek na bydlení má vlastník nebo nájemce bytu, který je v bytě hlášen k trvalému pobytu, jestliže a) jeho náklady na bydlení přesahují částku součinu rozhodného příjmu v rodině a koeficientu 0,30, a na území hlavního města Prahy koeficientu 0,35, a b) součin rozhodného příjmu v rodině a koeficientu 0,30, a na území hlavního města Prahy koeficientu 0,35, není vyšší než částka normativních nákladů na bydlení.
12. První žalobní bod je založen na tom, že se žalovaný podle žalobkyně nedostatečně vypořádal s otázkou trvání nájmu v případě podání žaloby dle § 2290 občanského zákoníku. Podle žalobkyně nájem dosud neskončil, neboť nebylo prozatím pravomocně rozhodnuto v řízení o přezkumu oprávněnosti výpovědi.
13. Tento žalobní bod se však zcela míjí s odůvodněním, na jakém je napadené rozhodnutí založeno. Žalovaný napadené rozhodnutí postavil na zjištění, že Obvodní soud pro Prahu 7 rozsudkem ze dne 4. 9. 2018, č.j. 30 C 43/2015-42, uložil žalobkyni předmětný byt vyklidit, a žalobkyně tak obývá byt bez platné nájemní smlouvy, která jí byla vypovězena dne 16. 12. 2014 s datem předání bytu dne 1. 4. 2015. Žalovaný pak s odkazem na uvedený rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 7 uzavírá, že žalobkyně nemá k užívání předmětného bytu žádný právní titul, a není tak splněna podmínka § 24 a § 68 odst. 1 písm. e) ZoSSP. Žalovaný se tak nijak v odůvodnění napadeného rozhodnutí nezabýval otázkou postavení nájemce v době po výpovědi z nájmu bytu do doby rozhodnutí o žalobě nájemce podle § 2290 občanského zákoníku. První žalobní bod tak směřuje proti argumentaci, která se však v napadeném rozhodnutí neobjevuje a není ani pro projednávání případu podstatná.
14. Městský soud k uvedenému dodává, že ze správního spisu (rozsudku Obvodní soud pro Prahu 7 ze dne 4. 9. 2018, č.j. 30 C 43/2015-42) se podává, že pronajímatelka dala dne 16. 12. 2014 žalobkyni výpověď z nájmu předmětného bytu dle § 2288 odst. 2 písm. a) občanského zákoníku a rozsudkem Obvodního soud pro Prahu 7 ze dne 21.2.2017, č.j. 29 C 244/2015-61, který nabyl právní moci dne 5.3.2018, byla žaloba o neplatnost

výpovědi z nájmu ze dne 16. 12. 2014 zamítnuta. Otázka nájemního vztahu tak byla ke dni rozhodování žalovaného postavena na jisto a žádné řízení o určení neplatnosti výpovědi nájmu bytu ke dni rozhodování žalovaného, ale ani ke dni zahájení správního řízení, neprobíhalo.

15. Soud při jednání dne 4. 1. 2021 doplnil dokazování rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 7 ze dne 4. 9. 2018, č.j. 30 C 43/2015-42, a rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 6. 3. 2019, č.j. 28 Co 12/2019-77, ze kterých nad rámec uvedeného zjistí, že výrok o vyklizení bytu nabyt právní moci dne 24. 4. 2019.
16. Lze tak uzavřít, že závěr žalovaného, že žalobkyně užívala ke dni vydání napadeného rozhodnutí předmětný byt bez právního důvodu je správný, neboť nájem bytu skončil na základě výpovědi nájmu bytu ze dne 16. 12. 2014, když řízení o neplatnosti uvedené výpovědi z nájmu bytu bylo pravomocně skončeno dne 5. 3. 2018 zamítnutím žaloby. Žalobkyně tak v době, kdy žádala o příspěvek na bydlení od 1. 7. 2018, nebyla nájemkyní bytu a ani neprobíhalo řízení o neplatnosti výpovědi. Žalobkyní předložená argumentace ohledně právního vztahu po dobu probíhajícího řízení o určení neplatnosti výpovědi z nájmu bytu na projednávaný případ nedopadá a žalovaný se tímto ve svém rozhodnutí nezabýval a zabývat nemusel.
17. V druhém žalobním bodě žalobkyně namítla, že se žalovaný se v návaznosti na výše uvedené v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu nevypořádal s odvolacími důvody a nesprávně posuzoval skutkový stav. Z odůvodnění rozhodnutí podle žalobkyně plyne, že žalovaný dospěl k závěru o nesplnění podmínek nároku z důvodu, že se užívací právo žalobkyně nachází ve fázi trvání lhůty k vyklizení bytu. Nájemní vztah podle žalobkyně však dosud neskončil. Žalovaný se zejména opomenul vypořádat s tím, že nájem dosud nemohl skončit, neboť (i) byla podána žaloba o přezkoumání platnosti výpovědi z nájmu bytu, která dosud neskončila, (ii) majitelkou bytu byla podána žaloba o vyklizení bytu, řízení o žalobě bylo přerušeno, a to právě z důvodu, že dosud nebylo skončeno řízení o určení neplatnosti výpovědi z nájmu bytu, (iii) v rozhodném období (ode dne 1. 7. 2018) žalobkyni vzniká povinnost platit nájemné jako atribut nájemního vztahu a toto nájemné žalobkyně řádně platí. Ani tato námitka není důvodná, neboť žalovaný nedospěl k závěru, že se užívací právo žalobkyně nachází ve fázi trvání lhůty k vyklizení bytu. Tento závěr v odůvodnění žalovaného není uveden. Žalobkyně v odvolání namítala, že má nájemní smlouvu již od OPBH na dobu neurčitou a nájem trvá, doklad o výši nákladů byl předložen, ostatní doklady být předloženy nemohly, neboť neexistují. S těmito námitkami se žalovaný implicitně vypořádal, když dospěl ke zjištění, že nájem bytu skončil na základě výpovědi, žalobkyně užívá byt bez právního důvodu a Obvodní soud pro Prahu 7 uložil žalobkyni (v době rozhodování žalovaného nepravomocně) byt vyklidit. Jak bylo uvedeno výše, tento závěr žalovaného je správný a vyplývá ze správního spisu.
18. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

19. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobkyně ve věci neměla úspěch, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem [REDAKCE]. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 4. ledna 2021

[REDAKCE]
samosoudce